ZÁVĚR SÉRIE, Z NÍŽ TUHNE KREV V ŽILÁCH

Past na ĎÁBLA

KERRI MANISCALCO

Past
NA ĎÁBLA

Copyright © 2019 by Kerri Maniscalco

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jaroslava Novotná Kočová, 2023
Cover © Carrie Schechter, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3885-4 (pdf)

Kerri Maniscalco

Past
na ďábla

přeložila Jaroslava Novotná Kočová

KING COOL

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první: SMRT PŘICHÁZÍ RYCHLE 11

Kapitola druhá: JAKO PRO PRINCEZNU 23

Kapitola třetí: POKOJ ČÍSLO 31 30

Kapitola čtvrtá: STARÁ ŠEJKSPÍRKA 39

Kapitola pátá: PŘÍZRAKY MINULOSTI 46

Kapitola šestá: ZLOVĚSTNÝ OBJEV 56

Kapitola sedmá: MISERY LANE 67

Kapitola osmá: BARON ZE SOMERSETU 74

Kapitola devátá: ZOUFALÁ ŽÁDOST 83

Kapitola desátá: DORUČENÍ MRTVOLY 91

Kapitola jedenáctá: LEBKA A RŮŽE 99

Kapitola dvanáctá: NAROZENINOVÉ PŘEKVAPENÍ 108

Kapitola třináctá: CHAOS ROZPOUTÁN 117

Kapitola čtrnáctá: MILOVAT CRESSWELLA 125

Kapitola patnáctá: CO JE VAŠE, MŮŽETE DÁT 130

Kapitola šestnáctá: PROPLETENEC KONČETIN 140

Kapitola sedmnáctá: STÁLE NA SVOBODĚ 147

Kapitola osmnáctá: MŮJ SLIB TOBĚ 153

Kapitola devatenáctá: ROZTŘÍŠTĚNÝ NA KOUSKY 163

Kapitola dvacátá: NEVYHOVUJÍCÍ VYPOŘÁDÁNÍ 171

Kapitola dvacátá první: PATOVÁ SITUACE 179

Kapitola dvacátá druhá: PŘÍCHOD KRÁLOVNY 189
Kapitola dvacátá třetí: COPAK JE PO JMÉNĚ? 201
Kapitola dvacátá čtvrtá: STUDIE KONTRASTŮ 207
Kapitola dvacátá pátá: VIVISEKCE A DALŠÍ HRŮZNOSTI 217
Kapitola dvacátá šestá: VÉVODA Z PORTLANDU 224
Kapitola dvacátá sedmá: CHVATNÝ ODJEZD 233
Kapitola dvacátá osmá: SATANOVI DRUZI 241

ČÁST DRUHÁ

Kapitola dvacátá devátá: DRUHÉ MĚSTO 251
Kapitola třicátá: OSVĚTLENÍ 261
Kapitola třicátá první: ĎÁBLOVO PANSTVÍ..... 269
Kapitola třicátá druhá: TRNEM V OKU.....277
Kapitola třicátá třetí: TYHLE HŘÍŠNÉ SVODY 286
Kapitola třicátá čtvrtá: HŘÍŠNÁ DUŠE 292
Kapitola třicátá pátá: TEMNÉ STVŮRY 301
Kapitola třicátá šestá: HEJNO VRAN.....309
Kapitola třicátá sedmá: PRAVOÚHLÉ USPOŘÁDÁNÍ 319
Kapitola třicátá osmá: BUDEŠ MÁ 328
Kapitola třicátá devátá: PODIVNÉ ZMIZENÍ..... 337
Kapitola čtyřicátá: INFERNO 343
Kapitola čtyřicátá první: PROTI VLASTNÍ PŘIROZENOSTI..... 352
Kapitola čtyřicátá druhá: BÍLÉ MĚSTO RUDĚ POTŘÍSNĚNÉ 361
Kapitola čtyřicátá třetí: CHLADNÝ JAKO LED 372
Kapitola čtyřicátá čtvrtá: ANDĚL POMSTY..... 379

Kapitola čtyřicátá pátá: JEŠTĚ HANEBNĚJŠÍ NEŽ ON 387
Kapitola čtyřicátá šestá: ZAJETÍ: NOC PRVNÍ 397
Kapitola čtyřicátá sedmá: ZAJETÍ: NOC DRUHÁ 398
Kapitola čtyřicátá osmá: ZAJETÍ: NOC TŘETÍ 399
Kapitola čtyřicátá devátá: ZAJETÍ: NOC ČTVRTÁ 400
Kapitola padesátá: Z KRVE A KOSTI 409
Kapitola padesátá první: PŘICHÁZÍ SATAN 417
Kapitola padesátá druhá: NEBE, NEBO PEKLO 425
Kapitola padesátá třetí: DOPADENÍ ĎÁBLA 431
Doslov: ZLOČIN STOLETÍ 445
Překoná život, překoná smrt; má láska k tobě je věčná 453
Slovo autorky 457
Poděkování 463
Poznámka k překladu 467

Drahý čtenáři,
překoná život, překoná smrt;
má láska k tobě je věčná.

Buď sbohem, Brute, navždy sbohem buď!
Shledáme-li se, usmějem se vskutku,
a ne-li, dobře bylo rozloučit se.

William Shakespeare
Julius Caesar (V., 1.)

Dobrou noc! Tak sladký žel
je loučení, že bych ti bez ustání
říkala „dobrou noc“ až do svítání.

William Shakespeare
Romeo a Julie (II., 2.)

Slavnosti skončily. A naši herci,
jak jsem ti řekl, byli duchové
a pohltil je vzduch, průhledný vzduch.
A jako ta přízračná nádhera
i nebetyčné věže, skvostné paláce,
mohutné chrámy, ano, i sám svět
a vše, co k němu patří, rozplynou
se – jak ta naše slavnost nehmotná – a nezbyde
po nich ni dým. Jsme z téže tkáně jako sny
a naše živobytí věnčí spánek.

William Shakespeare
Bouře (IV., 1.)

ČÁST PRVNÍ

New York

1889

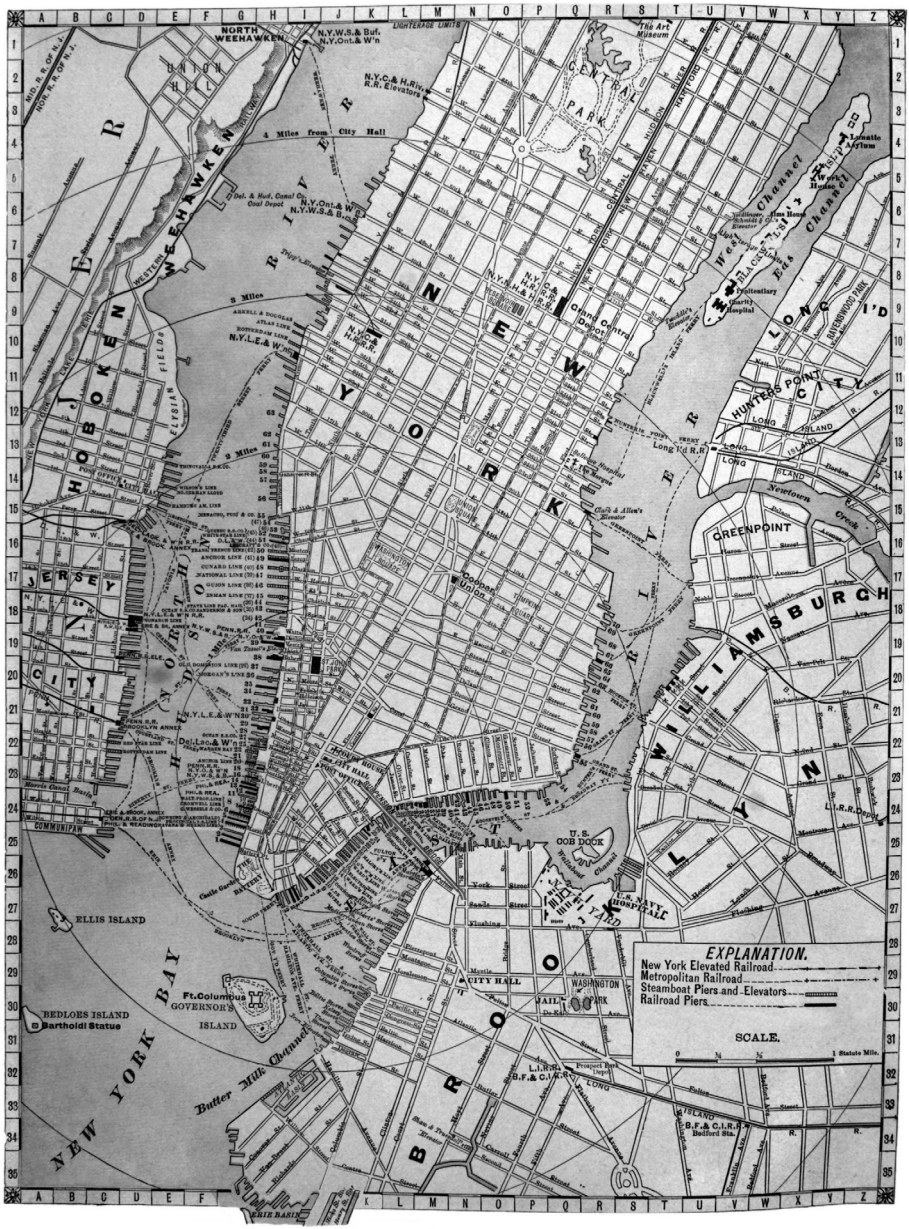

New York kolem roku 1889.

KAPITOLA PRVNÍ

SMRT PŘICHÁZÍ RYCHLE

West Washington Market
Meatpacking District, New York
21. ledna 1889

Když jsem otevřela dvířka dostavníku a vystoupila na ulici, ovanul mě ledový vzduch a pohled mi spočinul na pozvednuté sekeře. Její ostří se koupalo v matném slunečním přísvitu jako v krvi, což ve mně vyvolalo vzpomínky na nedávné události. Leckdo by je možná označil za zlý sen. V útrobách se mi ozval pocit podobný hladu, rychle jsem jej však zahnala.

„Slečno Wadsworthová!" Lokaj mi nabídl rámě a přelétl očima dav blátem potřísněných kolemjdoucích, razících si cestu po West Street. Přivřela jsem oči a upamatovala se, kde jsem a s kým vlastně. New York se mi po téměř třech týdnech stále jevil jako neskutečný. Lokaj si navlhčil popraskané rty a pronesl přiškrceným hlasem: „Váš strýc mě požádal, abych vás obě bez prodlení doprovodil k –"

„Bude to naše tajemství, Rhodesi."

Bez dalšího slova jsem pevně sevřela rukojeť hole a vykročila vpřed, hledíc dál do matných černých očí, když sekera konečně ťala a jednou ranou přesekla míchu, až odlétly třísky. Řezník – asi dvacetiletý muž s pískově žlutými vlasy – vyprostil sekeru a otřel její ostří o krví potřísněnou zástěru.

Těmi vykasanými rukávy a potem potřísněným čelem mi na okamžik připomněl strýčka Jonathana, když právě otevřel

mrtvolu. Muž odložil zbraň a škubl kozím tělem dozadu, čímž je hbitě oddělil od hlavy.

Naklonila jsem se blíž, zvědavá, proč se hlava neskutálela na zem, jak bych si představovala, ale pouze se na obrovském řeznickém prkénku pomalu převrátila, oči navěky upřené k zimní obloze. Kdybych věřila na život po životě, mohla jsem doufat, že se koza ocitla na nějakém lepším místě. Daleko daleko odsud.

Sklouzla jsem pohledem ke kozímu tělu. Zabili ji a z kůže stáhli jinde, červené maso protkané bílými cestičkami tuku a svalovými úpony. Potlačila jsem nutkání přeříkat latinské názvy svalů a šlach.

Mrtvolu jsem nepitvala měsíc.

„Jak lákavé." Konečně mě dohonila sestřenice Líza, zavěsila se do mě a odtáhla mě pryč, právě když jakýsi muž hodil na chodník naditý jutový pytel mladšímu učedníkovi. Při pohledu zblízka jsem u řezníkových nohou rozpoznala tenkou vrstvu pilin. Do nich se vsakovala krev, takže pak stačilo jen zamést, což jsem znala ze strýčkovy laboratoře a rovněž z akademie soudního lékařství, již jsem krátce navštěvovala v Rumunsku. Strýc nebyl jediný Wadsworth, který rád pitval mrtvoly.

Řezník přestal porcovat kozu a střelil po nás pohledem. „Korzet svedu rozpárat ještě rychlejc než břicho telete." Pozvedl nůž, oči upřené na mou hruď. „Nestála byste o ukázku, švarná dámo? Stačí říct a viděla byste, jak bych si poradil s tím vaším pěkným tělem."

Líza vedle mě ztuhla. „Švarná dámo" bylo časté oslovení žen pokleslých mravů. Jestli si myslel, že se začervenám a dám se na útěk, hluboce se mýlil.

„Bohužel, pane, shledávám, že jste na mne zvláštní dojem neučinil." Jakoby mimoděk jsem z psaníčka vytáhla skalpel, sebejistá z důvěrně známého pocitu z rukojeti. „Vidíte, i já

ráda porcuji maso. Nezahazuji se však se zvířaty. Řežu lidi. Nestál byste o ukázku?“

Musel v mé tváři zahlédnout něco, co ho znepokojilo. O krok couvl, mozolnaté ruce zvednuté. „Nestojím o potíže. Jen jsem žertoval.“

„I já.“ Roztomile jsem se na něho usmála, a když jsem zamávala skalpelem, zbledl. „Škoda že nestojíte o další laškování. Avšak nepřekvapuje mě to. Muži jako vy se rádi chvástají, aby vyrovnali své, ehm… nedostatky.“

Když nás Líza táhla pryč, málem jí spadla brada. A zatímco náš dostavník odjížděl bez nás, vzdychla. „Vysvětli mi, nejdražší sestřenko, proč jsme teplé pohodlí drožky vyměnily za procházku tady tím“ – slunečníkem ukázala na řady řeznických pultů, na nichž se do hnědého papíru balily různé části různých zvířat – „mumrajem. Páchne to tu vskutku ohavně. A společnost je zde snad ještě hanebnější. Nikdy, ještě nikdy v životě ke mně nikdo nebyl takhle sprostý.“

Námitky jsem si nechala pro sebe. Více než týden jsme strávily na palubě zaoceánského parníku spolu s cirkusovými umělci pověstnými nevázaností. Stačilo mi pět minut ve společnosti principála a věděla jsem, že je to ďábel v lidské kůži. A to z víc než jednoho důvodu.

„Chtěla jsem na vlastní oči vidět čtvrť, kde se balí maso,“ zalhala jsem. „Třeba mě to inspiruje k dokonalému hlavnímu chodu. Co bys říkala na kozí pečínku?“

„Pečená koza s hlavou, nebo bez hlavy?“ zeptala se a vypadala, že se co nevidět pozvrací. „Víš, k čemu jsou dobré kuchařské knihy, že ano? Je to inspirace bez práce. A bez řezničiny. Přísahala bych, že ti chyběl pach smrti.“

„Nebuď směšná. Jak si můžeš něco takového myslet?“

„Podívej se kolem sebe, Audrey Rose. Ze všech čtvrtí v tomhle městě si ty vybereš za cíl procházky zrovna tuhle.“

Odtrhla jsem oči od oškubaného kuřete, které se mělo co nevidět připojit k bezhlavé koze, a s pečlivě střeženým výrazem se rozhlédla po okolí. Z mnoha dřevěných pultů lemujících průčelí obchodů stékala na zem krev.

Soudě dle různých odstínů krve se ulice nečistily ani po velmi rušném pracovním dni plném porcování zvířecích těl. Ve spárách a puklinách na dláždění se krev červenala, hnědala i černala – nová smrt se vlévala do staré. Pach mědi se mísil s pachem výkalů a vháněl mi slzy do očí a svíral u srdce.

V této ulici jste si mohli na smrt doslova sáhnout, učiněný sen vraha.

Líza obešla kbelík omrzajících vnitřností a pára, která jí šla v mrazu od úst, připomínala tu stoupající z čajové konvice. Nebyla jsem si jistá, zda ji víc pohoršuje množství vyvržených vnitřností, nebo to, že na ulici rychle mrznou. Opět mě zarazila temnota ve mně – ona záhadná část mé bytosti, která mohla za to, že jsem nepocítila ani špetku znechucení. Asi bych si měla najít nového koníčka.

Měla jsem strach, že začínám být závislá na krvi.

„Upřímně řečeno bych zavolala další drožku. V takovémhle počasí bys vůbec neměla být venku – víš, co říkal strýček o prochladnutí. A podívej," Líza kývla bradou na naše chodidla, „boty máme celé promáčené od sněhu jako chléb od polévky. Ještě si tu uženeme smrt."

Ani jsem se na své nohy nepodívala. Od chvíle, co mi do nohy zajel nůž, jsem si ani jednou nevzala své oblíbené krásné střevíce, místo toho jsem nosila tuhé, fádní kožené boty bez podpatku. Líza měla pravdu; mrazivá vlhkost mohla zalézt skrz švy, vsáknout se do punčoch a nepříjemně zesílit nepolevující tupou bolest v mých kostech.

„Stůj! Zloději!" Kdesi poblíž zapískal na píšťalku strážník a několik lidí z davu se rozprchlo jako krysy do postranních uliček. S Lízou jsme ustoupily stranou, abychom se případně

nevědomky nestaly oběťmi prchajících kapsářů a zlodějíčků.

„Celé pečené prase bude jídla víc než dost," dodala. „Nedělej si starosti."

„To je právě to."

Přitiskla jsem se zády ke zdi domu, neboť se kolem prohnal mladík, jednu ruku na kamelotské čapce, ve druhé cosi, co vypadalo jako kapesní hodinky. Za ním běžel policista, prodíral se mezi trhovci a pískal na píšťalku.

„Nedokážu si je nedělat. Thomasovy narozeniny jsou už za dva dny," připomněla jsem jí, jako bych to za poslední týden nezmínila snad stokrát. Pískání strážníkovy píšťalky a jeho volání se vzdalovaly a naše pomalé procesí uličkou řezníků se opět dalo do pohybu. „Je to první slavnostní večeře a chci mít všechno dokonalé."

S panem Thomasem Cresswellem – mým nesnesitelným, avšak nade vši pochybnost okouzlujícím partnerem v řešení kriminálních případů – jsme koketovali s námluvami i sňatkem. Svolila jsem k obojímu, pokud ovšem věc oznámí nejprve mému otci, a nečekala jsem, že se vše seběhne tak rychle. Známe se teprve několik měsíců – přesně pět –, ale zdá se, že to tak má být.

Většina mladých žen mého postavení se vdávala kolem jedenadvacátého roku věku, avšak má duše jako by byla starší, zvlášť po událostech, ke kterým došlo na palubě lodi RMS *Etruria*. S mým svolením napsal Thomas otci dopis, v němž požádal o slyšení, při kterém by mohl ozřejmit své úmysly. Otec je nyní – v doprovodu tety Amélie – na cestě z Londýna do New Yorku, takže se kvapem schyluje k okamžiku, kdy zahájíme formální námluvy a oznámíme zasnoubení.

Ještě před nedávnem ve mně představa, že svůj život svážu s životem druhého, vyvolávala pocit uvěznění za neviditelnými mřížemi; teď jsem se pro změnu zcela iracionálně obávala,

že mi něco zabrání se za Thomase provdat. Už jednou jsem o něho málem přišla a raději bych zabila než dopustit, aby se to stalo znovu.

„Navíc" – vytáhla jsem z kabelky dopis od vyhlášeného pařížského šéfkuchaře a zamávala jím Líze před nosem – „monsieur Escoffier *výslovně* trval na tom, že potřebuje ten nejlepší kus masa. A strýc nám žádné tuhé kýty shánět nebude," dodala jsem a o něco víc se opřela o hůl. „To je moje starost."

Líza se chvilku tvářila, že se bude hádat, ale místo toho si jen přiložila k nosu naparfémovaný kapesníček a obrátila oči ke stahovacímu baldachýnu nad námi. Vedle nás vrčel pásový dopravník, nekonečná rachotící smyčka, na niž řezníci přihazovali další a další kusy čerstvého masa a která zvyšovala celkový hluk toho místa. Líza se zamyšleně dívala, jak zvířecí údy putují do sousedních budov, kde je zřejmě rozsekají na ještě menší kusy.

Patrně hledala další důvod, proč jsem měla zůstat doma a odpočívat, ale za ty týdny, co jsme strávily v New Yorku, jsem se naodpočívala až dost. Nepotřebovala jsem, aby mi ostatní říkali, co zvládnu a co už ne. Dobře jsem to věděla.

Sice jsem si přála, aby Thomasovy osmnácté narozeniny byly naprosto mimořádné, má posedlost však pramenila ještě z něčeho jiného. Strýc mi ze strachu, abych si ještě víc nepochroumala polámanou nohu, nedovoloval opustit babiččin dům, a tak mě k šílenství dohánějí nečinnost a nuda. Tím pádem jsem Thomasovu oslavu chtěla uspořádat nejen pro něho, ale i pro sebe.

I když jsem byla vděčná, že tu mám sestřenici – ona a Thomas se střídali v mém obveselování, předčítali mi nahlas z mých oblíbených knížek a hráli na klavír. Dokonce – k mému úžasu a rozčarování – nazkoušeli i několik představení. Sestřenka má sice hlásek jako konipásek, zato Thomas

zpívá příšerně. Mrouskající kocour by udržel tón obstojněji a zpíval by líběji než on. Alespoň se ukázalo, že nemá talent úplně na všechno, což mě neskonale potěšilo. Bez nich a bez mých románů by to šlo mnohem hůř. Když jsem se oddávala dobrodružstvím na stránkách knížek, nesmutnila jsem tolik po tom, o co přicházím venku.

„Zaměstnanci kuchyně tvé babičky zvládnou nakoupit podle pokynů pana Ritze. Nedoporučil vám snad on pana Escoffiera? Tohle nepatří zrovna mezi obrázky, které by měl člověk vidět před zkoušením večerních šatů." Líza pokynula ke kozím očím, které vyloupli z lebky a hodili do misky. Břicho zvířete mezitím rozpárali, aby se dostali k vnitřnostem. „Nezáleží na tom, jak moc jsi na tyhle hrůzostrašnosti zvyklá."

„Smrt je součást života. Podstatné je," kývla jsem bradou k čerstvému masu, „že bez smrti téhle kozy bychom umřeli hlady."

Líza nakrčila nos. „Nebo bychom se jednoduše naučili jíst jen zeleninu."

„Zní to sice statečně, ale i zelenina musí pro tvoje přežití umřít." Nehleděla jsem na záškub bolesti v noze, když se do nás opřel zvlášť ledový závan větru od řeky. Šedé břicho oblohy se nadouvalo příslibem dalšího sněžení. Kolem to vypadalo, jako by sněžilo měsíc v kuse. Bylo mi proti mysli připustit, že měl strýček pravdu: večer pocítím následky dnešní procházky. „Tak, či tak, zkoušku šatů mám za dvacet minut, což nám dává spoustu času na –"

Jakýsi muž v tmavohnědém žaketu a buřince těsně uskočil před obsahem kbelíku splašků, který kdosi vychrstl z okna činžovního domu na ulici. Vrazil přímo do mě a vyrazil mi hůl z ruky něčím, co nápadně připomínalo lékařskou brašnu s důvěrně známým náčiním. Nechal brašnu brašnou a chvatně mě podepřel, abych nespadla do našich věcí a nenabodla se na něco ostrého.

Když jsem se sbírala na nohy, zavadila jsem pohledem o dosti velkou pilku na kosti, která trčela z pootevřené brašny. Kromě ní tam ještě byl jakýsi architektonický nákres. Nejspíš byl lékař, který si právě zařizoval vlastní ordinaci. Když se přesvědčil, že mi nehrozí pád, pustil mne a rychle sebral svou brašnu, nastrkal do ní lékařské náčiní a svinul nákres.

„Omlouvám se, slečno! J-jmenuji se Henry. Nechtěl jsem – opravdu bych se měl naučit koukat na cestu. Myslím dnes na milion věcí."

„Ano. To byste měl." Líza zvedla mou hůl ze země a vrhla po muži záštiplný pohled, na který by teta Amélie byla hrdá. „A teď, když dovolíte, půjdeme." Muž obrátil k sestřence oči a zavřel pusu, byť těžko říci, zda údivem nad její krásou, nebo nad jejím hněvem. Nepokrytě si ho přeměřovala pohledem, zatímco on se podle všeho snažil myslet. „Jestli nás omluvíte, pane Henry," řekla, znovu se do mě zavěsila a pohodila karamelově zbarvenými vlasy tím nejzpupnějším způsobem, „čeká nás velice důležitá schůzka a jdeme pozdě."

„Neměl jsem v úmyslu vás –"

Líza nestála o to poslouchat, co měl nebo neměl v úmyslu; odváděla nás pryč bludištěm řeznických stánků a prodavačů masa, v jedné ruce světle fialovou sukni odstínu kvetoucí šalvěje a slunečník, ve druhé mě. Rázovaly jsme příliš rychle, až mi to působilo obtíže, takže jsem se jí na West Street nakonec vysmekla.

„Co to u všech všudy mělo znamenat?" zeptala jsem se, ohlížejíc se zpátky za mužem, před kterým jsme v podstatě prchly. „Nevrazil do mě schválně. *A* jsem přesvědčená, že tebou byl docela okouzlen. Kdybys nebyla tak příkrá, mohly jsme ho pozvat na oslavu. Neříkalas zrovna včera, že bys ráda potkala někoho, s kým bys mohla koketovat?"

„Ano. Říkala."

„A přitom… byl zdvořilý, sice trochu neohrabaný, ale neškodný a podle všeho i roztomilý. Nemluvě o tom, že na něj byl celkem příjemný pohled. Tobě se nelíbí muži s tmavými vlasy?“

Líza protočila oči. „Tak dobře. Jestli to musíš vědět, *Henry* je trochu moc jako *Harry* a já chci mít od mužů, jejichž jména začínají na *H*, na chvíli pokoj.“

„To je k smíchu.“

„Stejně jako lednová procházka mezi řeznickými stánky ve světlých šatech, a stěžuji si snad, sestřenko?“ Povytáhla jsem obočí. „Nemůžu za to!“ vykřikla. „Víš, jak jsem nervózní z toho, že zase uvidím matku – zvlášť po tom, co jsem *na čas* utekla s cirkusem.“

Po zmínce o Měsíčním cirkusu jsme obě na chvilku zmlkly a beze slova zavzpomínaly na kouzla, výstřednosti a chaos, jež vnesl do našich životů za těch devět dnů na palubě RMS *Etrurie*. V tomto ohledu dostál cirkus slovu z reklamního letáku. I přes potíže, které způsobil, nepřestanu nikdy děkovat bohu za Mefistofela a za lekci, kterou mi uštědřil, ať už bezděky, nebo úmyslně. Na konci té prokleté plavby se poslední pochybnosti, které jsem snad měla stran sňatku s Thomasem, rozptýlily jako důmyslná kouzelnická iluze.

Jistota mi dodala sílu.

Líza se zahalila do pláště a pokynula do vedlejší ulice. „Měly bychom si pospíšit do Dogwood Lane Boutique,“ řekla. „Žádná krejčová, která se učila ve Worthově módním domě, nebude ráda, jestli ji necháme čekat. A přece nechceš, aby se její nechuť podepsala na tvých šatech, že ne?“

Ohlédla jsem se, abych si ukradla ještě jeden, poslední pohled na řeznickou uličku, ale její krví potřísněná dlažba byla už daleko za námi. Zhluboka jsem se nadechla a opět vydechla. Přemítala jsem, jestli mě jedna z nejnechutnějších newyorských čtvrtí tak uchvátila proto, že se tolik nudím

a jsem nervózní z Thomasovy oslavy. Od chvíle, kdy jsem vyšetřovala vraždu, uplynul už téměř měsíc. Tři požehnané týdny bez smrti a zmaru a těch největších hanebností, jaké může život nabídnout.

To samo o sobě mělo být důvodem k oslavě. A přesto. Měla jsem zvláštní, svíravý pocit v břiše a ten mě znepokojoval.

Nemít dost rozumu, myslela bych, že se za ním skrývá zklamání.

Večerní róby s korálkovými a krajkovými aplikacemi.

KAPITOLA DRUHÁ

JAKO PRO PRINCEZNU

Dogwood Lane Boutique
Fashion District, New York
21. ledna 1889

Líza si ode mě vzala mou hůl a opřela ji o tapety s liliovým vzorem, jež pokrývaly stěny krejčovského salonu, oči rozzářené milionem romantických snů. To já si naproti tomu představovala, že jistě vypadám, jako že co chvíli omdlím. V menším salonu, sousedícím s hlavní místností, bylo dusno a přetopeno. Nebezpečně blízko stojanů se šaty ušitými z šifónu, hedvábí a tylu hořel ve velikém krbu oheň. Možná jsem ale byla uvařená ze všech těch vrstev těžkých výstředních šatů, které jsem si zkoušela. Na Thomasových narozeninách se budou skvostně vyjímat, pokud se v nich ovšem nebudu příliš potit.

Mramorovou římsu pokrývala všehochuť starožitných drobnůstek, působících útulně, podobně jako většina ostatního zařízení. Vstoupila mladá žena s podnosem, na němž se kouřilo z čajového servisu. Postavila ho na servírovací stolek spolu s vdolečky, marmeládou a tvarohem. K dobrotám na stříbrném tácu přibyly vzápětí dvě sklínky se šampaňským, právě pro nás. V sektu plavaly maliny a propůjčovaly mu narůžovělou barvu. Podařilo se mi přenést váhu na nezraněnou nohu, což mě poněkud vyčerpalo, neboť jsem se snažila příliš se při tom nehýbat.

„Nevrť se," přikazovala mi Líza, krapet zadýchaná z toho, jak se mi snažila načechrat snad všechny vrstvy sukně. Šaty to byly překrásné – červené, s objemnými tylovými sukněmi, přes něž po stranách splývala od živůtku svrchní vrstva pošitá korálky, díky nimž připomínala sukně křišťálový vodopád. Líza mi ještě trochu utáhla stuhy na živůtku a překryla je růžovým volánem, který mi připomínal okvětní lístky pivoněk. „Tak. A teď už zbývají jen rukavičky."

Podala mi je a já si je pomalu natáhla až nad lokty. Měly tak sytou krémovou barvu, že jsem dostala chuť vzít lžíci a ochutnat. Stála jsem zády k velkému zrcadlu a na poslední chvíli potlačila nutkání otočit se a podívat se na hotové dílo. Líza, jako by mi četla myšlenky, zakroutila hlavou.

„Ještě ne. Ještě potřebuješ střevíce." Odběhla do vedlejší místnosti. „Mademoiselle Phillipe? Jsou už střevíčky připravené?"

„*Oui, mademoiselle.*" Krejčová podala sestřence krásnou modrozelenou krabici se saténovou stuhou a odběhla do hlavního salonu. Na odchodu ještě vybídla šičky, ať na jakési další šaty přidají víc korálků a tylu.

„Tady jsou." Líza ke mně přistoupila s ďábelským úsměvem. „Ukaž, zkusíme je na noze."

„To radši ne –"

Chtěla jsem se hádat – boty, které jsem nosila v poslední době, byly spíše praktické než hezké –, ale když Líza odklopila víko krabice a vytáhla mé nové střevíčky, oči se mi zalily slzami. Střevíce byly ještě krásnější než šaty, tedy pokud něco takového bylo vůbec možné. Hedvábné, bez podpatku, zdobené výšivkami růží a démanty. Měly tak kouzelný růžový odstín, že jsem se nemohla dočkat, až si je nazuji. Když jsem je vzala do ruky, zjistila jsem, že nejsou z hedvábí – byly z jemné kůže, měkké tak, že bych na ní klidně mohla spát. Líza mě podepřela a já do nich vklouzla. Trochu jsem

se při tom zakymácela a o něco pevněji stiskla její rameno. Zvlhly jí oči.

Musela jsem se zasmát. „Jsi v pořádku? Nemyslela jsem, že jsou ty mé boty *tak* strašné."

„Víš, to není tím…" Líza popotáhla a poplácala mě zlehka po zádech. „Jsem tak šťastná, že tě zase vidím zářit. Vím, jak ti chyběly tvé oblíbené botičky."

Když jsem to slyšela vyslovené nahlas, zdálo se to jako nesmírná pošetilost: plakat nad ztrátou načančané, neživé obuvi. Přesto jsem je zbožňovala a pokládala jsem za samozřejmost nosit, co se mi líbí. Nadzvedla jsem si sukně, abych mohla své nádherné botky náležitě obdivovat.

„Navrhlas je úplně skvostně. Nevytkla bych jim jedinou, sebemenší chybu."

„Vlastně," Líza se postavila a osušila si oči kapesníkem, „byl to Thomasův nápad."

Prudce jsem vzhlédla. „Prosím?"

„Říkal, že jestli už nebudeš v životě moci nosit boty na podpatku, není důvod nenechat ti ušít stejně krásné bez kramflíčku. Nebo ještě krásnější." Zírala jsem na ni jako blázen. Usmívala se. „Sám je navrhl. Dokonce nechal přidat ještě stélku navíc, aby byly zvlášť pohodlné. Když ses poprvé zase postavila na nohy, všiml si, že přivíráš oči bolestí. A tyhle boty jsou jednak překrásné, jednak ti od té bolesti dokážou trochu ulevit."

Několikrát jsem usilovně zamrkala, abych se zmohla na kloudnou odpověď a nenabrečela si jen na nové sukně. Pro člověka, který neutrpěl žádné zranění, to nic nebylo, ale pro mě to znamenalo celý svět.

„Jsou nanejvýš nepraktické," poznamenala jsem a stočila pohled dolů na boty. „Snadno se ušpiní a okopou –"

„Ach tak, pokud jde o tohle," zpoza rohu se vynořil Thomas obtěžkaný dalšími krabicemi. Když mě uviděl, zůstal

chvíli bez hnutí stát a jen po mně klouzal pohledem. Tváře mi zahořely a rukou jsem si bezděčně přejela po živůtku, abych se přesvědčila, že ze mě nestoupá pára. Konečně se mi podíval do očí a spokojeně se usmál, „nechal jsem ušít ještě několik rezervních párů."

„Ach… jaké milé překvapení, pane Cresswelle! Jak jste věděl, že budeme zde?"

Obrátila jsem oči ke stropu. Líza byla bezmála tak mizerná herečka jako Thomas zpěvák. Pocelovala mě na tváře a vřele se usmála na Thomase. Ti dva spiklenci to celé naplánovali. Chtělo se mi je obejmout. „Za chvilku se vrátím. Viděla jsem vedle takové rozkošné šatičky, na které se potřebuju zeptat."

Thomas přikývl a ona se kolem něho protáhla do vedlejší místnosti a chvatně zapředla hlučný hovor s krejčovou. „Vypadáte úžasně, Audrey Rose. Tady." Složil krabice z náruče na divan, vzal mou ruku do své a dovedl mě před zrcadlo, ať se podívám. „Jste učiněné zjevení. Jak se cítíte?"

Nechtěla jsem působit marnivě, ale když jsem se poprvé uviděla v šatech jako pro princeznu a střevíčkách, které navrhl krásný, a přitom ďábelsky okouzlující princ, připadala jsem si, jako bych vypadla z pohádkové knížky. Jenže v té naší pohádce jsem nevystupovala v roli dívky v nesnázích. Náš příběh vyprávěl o vítězství a obětování. O vykoupení a lásce.

„Netušila jsem, že jste takový nadaný obuvník, Cresswelle."

Se zamyšleným výrazem mi zastrčil za ucho uvolněný pramen vlasů. „Shledávám, že se potřebuji učit novým věcem, zvlášť je-li výsledkem mého snažení to, že vypadáte jako –"

„Zářící hvězda?" navrhla jsem.

„Chystal jsem se říci, *jako byste mě chtěla rázem připravit o počestnost*, přesto ani vaše dedukce nebyla špatná."

Thomas přitiskl své rty na mé způsobem, který měl být něžný a zároveň cudný. Byla jsem si téměř jistá, že nezamýšlel,

že si jej přitáhnu blíž a prohloubíme náš polibek. A upřímně jsem pochybovala, že by plánoval sevřít mne v náruči, skrýt nás za hradbou z mých sukní a takto se usadit na divanu, opatrně s ohledem na mou nohu. Inu, odhadl to vcelku přesně.

Zajela jsem mu prsty do kučeravých vlasů a chvilku si vychutnávala nekonečnou blaženost. V takovýchto okamžicích, schoulená v jeho náruči a pryč od vražd a mrtvol, jsem nacházela klid a mír. Zahleděl se mi do očí, jako bych i já jemu poskytovala stejné útočiště, načež se znovu sklonil k polibku. Když jsem se upamatovala, kde jsme a jaké nebezpečí nám hrozí, pakliže nás tu někdo přistihne v takovéhle neslušné pozici, s přemáháním jsem se odtáhla. Opřela jsem si hlavu o jeho hruď a zaposlouchala se do vytrvalého tlukotu jeho srdce.

„Narozeniny máte vy, a já dostávám dárky. Kdovíproč mám pocit, že takhle se to nedělá."

„Že by? Já si myslel, že ten, kdo má narozeniny, dělá, co si přeje. Možná byste se mě chtěla zmocnit, když jsem tak neodolatelný."

A skromný. „Děkuji za boty, Thomasi." Pohlédla jsem na věž z krabic, tyčící se nyní nebezpečně blízko kraje divanu. Zachytil můj pohled a posunul ji trochu dozadu, do bezpečí. „Za všechny. Bylo to velmi pozorné. A ne zcela nezbytné."

„Vaše štěstí je pro mě vždy nezbytnost." Zvedl mi bradu a políbil mě na špičku nosu. „Najdeme nový způsob, jak spolu kráčet životem, Wadsworthová. Nemůžete nosit podpatky? Navrhneme boty bez kramfleku, které si zamilujete. Ukáže se, že už ani v nich nemůžete chodit? Sestrojím pro vás kolečkové křeslo a vyšperkuji je dle vaší libosti. A takhle zvládneme cokoli v celém širém vesmíru, co si jen budete přát. A budete-li tak chtít učinit sama, ustoupím. Vždy vám ustoupím. A také slibuji, že si téměř vždy nechám pro sebe svůj názor."

„Téměř?"

Zamyslel se. „Nebude-li to příliš nemístné. Pak se s vámi o něj milerád podělím."

Srdce mi poskočilo a náhle jsem s jistotou věděla, že pokud tuhle situaci okamžitě nezlehčím, svalím ho na zem a v tomhle módním salonu už mi nikdy neotevřou dveře. „Osmnáct." Dramaticky jsem si povzdychla. „Jste téměř stařec. Vlastně" – se zatajeným úsměvem jsem vdechla jeho vůni – „mám dojem, že jste cítit hřbitovem. Hrůza."

„Strašidelnost." Políbil mě na krk, až mi naskočila ta největší husí kůže. „Vlastně jsem přišel, abych vás pozval na procházku do chudinské čtvrti. Na výslovnou žádost vašeho strýce."

Naše hřejivá chvíle okamžitě skončila. Postřehla jsem, že se tváří vážně a chová se vědecky stroze jako vždy, když máme ohledávat mrtvolu. A poprvé jsem si všimla, že má černý oblek, černý plášť a z kapsy mu čouhají černé kožené rukavice – oděv vhodný k obhlídce místa činu. Mé proradné srdce se opět rozbušilo.

„Došlo k vraždě?" S napjatým lícním svalem přikývl. „Již jste navštívil místo činu?" zeptala jsem se bezvýrazně.

Pozorně si mě prohlédl a teprve pak odpověděl. „Ano. Váš strýc pro mě poslal krátce poté, co jste s Lízou dopoledne odešly. Plánoval jsem, že vás zde překvapím, ale vy jste už odešla a Líza mě požádala, ať vám dám alespoň hodinu. Rozhodl jsem se tedy jíti nejprve za vaším strýčkem."

„Chápu."

„Vlastně," pokračoval Thomas, „jsem se nevyjádřil dost jasně. Váš strýc mi málem utrhl hlavu, když zjistil, že jsem vás nepřivedl, a okamžitě mne pro vás poslal." Postavil se a natáhl ruku. „Podíváme se tedy na zoubek další ohavné vraždě, má drahá?"

Nechtěla jsem se příliš okatě zaradovat, přesto nepopírám, že mnou jako slabý elektrický náboj projela vlna nadšení.

Toužila jsem vyšetřovat další vraždu, stejně jako jsem toužila po Thomasových polibcích. A po nich jsem toužila často a moc.

Vzala jsem si od něho hůl a zamířila pro plášť, když do místnosti vrazila Líza s přísným výrazem ve tváři.

„Ach ne. Jestli si myslíš, že ti dovolím vyběhnout v *těchto* šatech ven ze dveří a jít ohledávat nějaké krví zaneřáděné místo činu…“

Zavřela oči, jako by ta představa pro ni byla neúnosná. Poté se sestřenka obrátila na Thomase a ukázala na dveře jako generál velící celé armádě.

„Připojí se k vám za pět minut v hlavní místnosti. Leda byste chtěl, aby na vaši oslavu přišla ve starých hadrech nebo ve spodničce.“ Thomas otevřel ústa, jako by chtěl poznamenat cosi na adresu mého spodního prádla, ale pod dojmem Lízina varovného pohledu je zase zavřel. „Konec vyjednávání. A teď už běžte.“

KAPITOLA TŘETÍ

POKOJ ČÍSLO 31

Hotel East River
Lower East Side, New York
21. ledna 1889

Zatímco jsme se s Lízou schovávaly v teple krejčovského salonu, na ulici se zima rozhodla zahájit naplno své rejdy. Obloha, která předtím těžkla zadržovanými srážkami, si konečně ulevila a seslala na zem zuřivou bouři. Mokré sněhové vločky těžce dopadaly na střechu naší drožky a tvořily kolem nás kuklu z ledového chladu. Uličkami se s kvílením prohánět vítr, takže si lidé museli zvedat límce, a jak nejrychleji mohli, mizeli ze zledovatělých ulic.

Třebaže jsem si koupila nové punčochy a nazula si jedny z teplejších bot, které pro mě Thomas nechal zhotovit, začínala jsem jektat zuby. Pevně jsem je zaťala v naději, že svou sveřepostí vyženu mráz z těla.

Bylo to nemožné. Zuby mi drkotaly tím nejostudnějším způsobem. Thomas mě chvilku pozoroval z protějšího sedadla, pak se sklonil k vyhřívací podnožce u mých nohou a zachmuřil se.

„Je třeba ji znovu nahřát nad ohněm," prohlásil s kabátem již zpola rozepnutým.

Při pohledu na to, jak se celý klepe, jsem natáhla ruku a dotykem upokojila jeho pohyby. „A co vaše tvrzení, že proti podchlazení člověka nejlépe ochrání tělesné teplo? Pokud

si svléknete ten kabát, zmrznete dřív, než mi chrabře pomůžete."

Zvedl oči, pohled protentokrát prostý vážnosti. Přísahala bych, že v těch jeho zlatohnědých očích dokonce malinko zajiskřilo. „A co jste myslela, že se chystám udělat?"

„Svléci si kabát a přikrýt mi s ním nohy?"

Zavrtěl hlavou s výrazem šibalského rošťáctví. „Chystal jsem se vysvléci se donaha a vás přimět učinit totéž. *Tak* se nejlépe předává tělesné teplo. Připlatil jsem kočímu, aby s námi v případě nutnosti několikrát objel blok. Hádám, že bychom namísto skotačení na místě činu mohli na chvilku vklouznout do domu vaší babičky. Jelikož odcestovala a dům je prázdný, domnívám se, že bych vás zahřál vskutku záhy."

Přejížděl po mně pohledem, který mě spaloval víc než skutečné doteky. Jeho oči slibovaly to, nač jsme měsíce naráželi v lechtivých dvojsmyslech. To, s jakou vážností mě chtěl potěšit, bylo až humorné. A tak jsem navzdory prudce klesající teplotě v drožce pocítila náhlou potřebu ovívat se vějířem. Znovu mi pohlédl do očí, rty malinko pootevřené.

„Ale možná že vy zahřejete mě. Nebráním se ani jedné z možností, to vskutku ne. Nechť rozhodne dáma."

Tváře mi zrůžověly. „Bídáku."

„Zbožňuji, když mi šeptáte sladké nesmysly." Thomas se zvedl z protějšího sedadla a posadil se vedle mě. Rozevřel jednu polovinu kabátu a ovinul mi ji kolem ramen, čímž si mě současně přitáhl blíž. Neuniklo mi, že stočil pohled k oknu pokrytému námrazou, pročež veškeré jeho laškování najednou zamrzlo jako kaluže venku. To, co předtím se strýcem viděl, muselo být skutečně hrůzné, když o tom ani nemluvil, a navíc tak směle flirtoval. Snažil se mě všemožně rozptýlit a to nikdy nevěstilo nic dobrého – tedy pro oběť. Prokodrcali jsme kolem námořního kotviště Catherine Slip a odbočili na Water Street. „Už to nebude dlouho trvat."

Zabořila jsem bradu do límce a vdechovala teplo vlastního těla. Domy, ještě před chvilkou obložené blyštivým světlým mramorem, byly najednou cihlové a pokryté špínou a prachem města. Dláždění na ulici vystřídalo rozježděné bláto, místy zmrzlé a připomínající krátery. Zahlédla jsem hloučky dětí, choulících se k sobě mezi domy, tváře a údy pohublé. Kruté být v takový den venku.

Thomas, jemuž nikdy neunikne sebemenší maličkost, mě pevně objal. „Jsou to převážně děti z Itálie. Buď utekly z domova, nebo je poslali vydělávat peníze."

V krku se mi udělal knedlík. „Jsou tak malé. Jak můžou, pro všechno na světě, něco vydělat?"

Thomas mlčel jako zařezaný. Vlastně mlčel příliš výmluvně na někoho, kdo se k smrti rád rozhovoří na jakékoli téma. Kromě toho jsem postřehla, že si ani protivně nepoklepává prsty, jak činil obvykle. Znovu jsem se podívala ven z okna a najednou jsem pochopila, proč nebyl s to promluvit. Ti chlapci – ty děti – neměli jinou možnost než se dát na dráhu zločinu. Neustálé rvačky, krádeže a ještě větší hrůzy, to všechno, jen aby přežili. A někteří ani nepřežijí.

Takový osud bych nepřála ani úhlavnímu nepříteli, natož dítěti. A ačkoli život není ani krutý, ani laskavý, jak kdysi trefně poznamenal Thomas, k mnoha lidem je přinejmenším nespravedlivý. Zírala jsem před sebe do prázdna a cítila beznaděj.

Ani jeden z nás už nepromluvil, dokud jsme nedojeli na místo. Sotva naše drožka s rachotem zastavila, zamrazilo mě, leč z docela jiného důvodu. Pokud byla čtvrť baličů masa jako vrahův sen, pak dům před námi připomínal ďáblův stolec. Byl omítnutý hruběji, než jak vypadali muži a ženy, kteří se o něj opírali, a působil přinejmenším dvakrát zlověstněji. Byl na hony vzdálený krejčovskému salonu a jeho útulnému teplu a roztomilé dekadenci.

Před vstupními dveřmi přecházeli reportéři v černých svrchnících, připomínající supy kroužící nad svým budoucím jídlem. Střelila jsem pohledem po Thomasovi a zachytila v jeho očích týž pochmurný pohled. Zdálo se, že vražda je nejnovější druh zábavy. Jack Rozparovač probudil potřebu mít publikum, která byla téměř stejně děsivá jako vraždy, jež jsme vyšetřovali.

„Vítejte v hotelu East River," pronesl Thomas tiše. „My jdeme do pokoje číslo 31."

Uvnitř v hotelu to vypadalo, jako že tam nebydlí nikdo, jen domácí škůdci. Vlastně nejspíš i myši a švábi by si brzy našli lepší bydlení, než byla tahle smrdutá díra. Každý, kdo by si tady dovolil účtovat byť jen cent za pokoj se snídaní, patří do káznice. Pod schody šramotili potkani, zalézali do děr ve zdi, beze spěchu a nerušeně, i když jsme právě přišli.

Všude se válely jejich bobky. Opatrně jsem vkročila do dveří a snažila se příliš nemyslet na nemoci, jejichž původci se mi zachytávají o lem sukně, otírající se o svinčík na podlaze. Otcův strach z nákazy byl nakažlivý a těžko se ho zbavovalo. Uvnitř naštěstí panovala taková tma, že jsem neviděla, kolik té špíny tam vlastně je. Jediné světlo ve vstupní síni pronikalo dovnitř škvírami mezi prkny v podlaze prvního patra.

Kusy šednoucí omítky se ze stěn buď odrolovaly samy, nebo s přičiněním rozlícených hotelových hostů. Těžko říci, zda s nimi někdo praštil o zeď, nebo zda oni ve vzteku do zdi praštili sami. Možné byly patrně obě varianty. Tapety se zhruba v polovině chodby odlupovaly, zbytek se tvrdošíjně držel stěny. Byly ponuré jako celý interiér. Tak ponuré jako činy, které jsme měli již vzápětí začít vyšetřovat.

Dopustila jsem se té hloupé chyby, že jsem se podívala na zem. A uviděla tam kapky zaschlé krve. Pokud zde nedošlo k napadení oběti, musel právě tudy odcházet vrah. Bezděčně

se mi obrátil žaludek. Možná jsem zase tolik netoužila po odhalování příčin další smrti, jak jsem si původně myslela. Možná měsíc bez vražd a obav o lidskou zkázu k odpočinku nestačil.

V koutech se hromadil prach a pavučiny, což umocňovalo již tak dosti děsivou atmosféru. Koše plné odpadků přitahovaly mouchy a hlodavce. Nechtěla jsem se dívat zbytečně zblízka. Bylo to nevlídné místo k životu a ještě bezútěšnější k tomu, tam umřít.

„Kudy?“ zeptala jsem se, pootočená ke svému společníkovi.

Thomas pokynul k zadní části domu, na konec úzké chodby. Na každé straně byly tolikery dveře, že jsem nechápala, jak se na jedno podlaží může tolik pokojů vměstnat. Povytáhla jsem obočí v údivu nad tím, že v hlavní hale není žádná recepce. To bylo v hotelu dosti nečekané.

Po pár krocích jsem si navíc všimla, že číslování dveří začíná od dvacítky, a zamračila jsem se. „Tohle není přízemí. Museli jsme vejít jiným vchodem.“

„Tamhle za těmi dveřmi je schodiště, kterým se schází o patro níž,“ odvětil Thomas. „Tělo je v posledních dveřích napravo. Dávejte pozor na to, kam šlapete.“

Bylo to zvláštní rozvržení. Vrah se tu mohl krásně schovat, popřípadě uniknout, aniž by si ho někdo všiml. Než jsem vykročila dál chodbou, odvážila jsem se pohlédnout vzhůru a uviděla lidi, kteří koukali dolů a vypadali stejně bezútěšně jako jejich okolí.

Jakási matka houpala na klíně dítě a pár výrostků a dívek nepřítomně civělo. Napadlo mě, kolikrát asi přihlíželi, jak do jejich vypůjčeného domova zavítala policie a vynesla další tělo jako včerejší smetí?

Vzpomněla jsem si, jaké jsem si ještě před chvilkou dělala starosti kvůli Thomasově oslavě, a zastyděla jsem se. Zatímco

jsem si já lámala hlavu se zákusky a francouzskými lahůdkami, zatímco jsem oplakávala načančané střevíčky, pár ulic ode mě bojovali lidé o holé přežití. Znechuceně jsem si odfrkla, nadechla se a zamyslela se nad tím, koho tady asi zabili. Svět se musí stát lepším. A jestli se neumí zlepšit *sám*, jsme tu *my* – jeho obyvatelé – od toho, abychom mu pomohli.

Sebrala jsem odvahu a pomalu vykročila chodbou, cestou jsem však holí zkoušela pevnost prken v podlaze, abych se náhodou nepropadla. Přede dveřmi pokoje stál policista, který – když jsme s Thomasem přišli blíž – přikývl. Netvářil se ani pohoršeně, ani posměšně. Nepovažoval mne a mé sukně za něco nepatřičného či snad nežádoucího, což zásadně ovlivnilo můj první dojem z newyorské městské policie. Alespoň na chvíli.

„Doktor na vás oba už čeká." Zatlačil na dveře a ustoupil o krok stranou. „Opatrně. Je to mrňavá špeluňka."

„Děkuji, pane." Podařilo se mi vmáčknout se do pokoje, ale příliš místa v něm už nezbývalo. Thomas vstoupil v závěsu za mnou a na chvilku se zastavil a přelétl místnost pohledem. Moc k vidění tam toho nebylo – jedna postel, jeden noční stolek, jedna potrhaná, krví nasáklá přikrývka. Vlastně, když jsem postoupila dál dovnitř, nebyla ta deka jediná věc potřísněná krví.

Strýček stál u chatrného rámu postele a ukazoval na oběť. Zrychlil se mi tep. Na krátký okamžik se mi zazdálo, jako bych se znovu ocitla na místě vraždy slečny Mary Jane Kellyové. To byla poslední, avšak nejsurověji zavražděná oběť Jacka Rozparovače. Nemusela jsem chodit blíž, abych pochopila, že tu ženu někdo v podstatě vykuchal. Od krku dolů byla nezakrytá a všude po těle měla bodné rány.

Cítila jsem, spíš než viděla, jak se Thomas za mnou pohybuje, a ohlédla se na něho. Ten ničema málem tančil, oči mu ohavně zářily.

„Máme tu tělo," zavrčela jsem šeptem.

Bylo k nevíře, že se dokáže chovat jako na zdravotní procházce u řeky.

Thomas se zarazil, ruku na prsou. Sklouzl pohledem ze mě k mrtvé, oči rozšířené hraným údivem. „To myslíte tohle? A já měl za to, že jsme na zimním plese. Jaká smůla, mám na sobě zrovna svůj nejlepší oblek."

„Velmi chytré."

„Chcete říci, že dáváte přednost mužům s větším –"

„Nechte toho." Zvedla jsem ruku. „Snažně vás prosím. Tamhle stojí můj strýc."

„– mozkem." Dokončil větu stůj co stůj a usmál se při pohledu na můj rudnoucí obličej. „Vskutku mne udivuje, jakými cestami se dokáže ubírat vaše mysl, Wadsworthová. Jsme na místě činu; buďte opatrná."

Zaskřípala jsem zuby. „Proč jste tak uštěpačný?"

„Jestli to musíte vědět, tak proto –"

„Tady jste." Strýc vypadal na pokraji zhroucení. Nikdy jsem nedokázala říci, zda pro něho smrt představuje balzám na nervy, nebo jej naopak rozčiluje. „Vykliďte místnost!" Policisté uvnitř se zarazili. Zírali na strýce, jako by se zbláznil. On se však obrátil na muže v obleku a povytáhl obočí. „Inspektore Byrnesi, potřebuji zde být se svými asistenty chvíli o samotě, abychom provedli ohledání. Prosím, požádejte své muže, ať počkají na chodbě. Harcujeme se sem přes půl Manhattanu. Jestli se zkomplikuje ještě něco dalšího, patrně vám už nebudeme příliš k užitku."

Inspektor zvedl oči od oběti a podíval se na strýce, pak na mne a na Thomase. Pokud se ho dotklo, že jeho – amerického inspektora – vyhazuje nějaký Angličan z jeho místa činu, nedal to na sobě znát. „Dobrá, mládenci. Dáme teď doktoru Wadsworthovi trochu času. Běžte se poptat mezi sousedy, jestli něco neviděli nebo neslyšeli. Domovnice říkala, že viděla

nějakého muže – opatřte mi jeho popis.“ Pohlédl na strýce. „Jak dlouho tu už je?“

Strýc si zakroutil knír. Zelenýma očima si s vědeckou nezaujatostí přeměřoval tělo, přesně jak to učil mě i Thomase. „Ne víc než půl dne. Možná méně.“

Inspektor Byrnes přikývl, jako by předpokládal to samé. „Svědkové říkají, že si pokoj najala včera, mezi půl jedenáctou a jedenáctou večer.“

Strýc se znovu zadíval na oběť oním pohledem, jenž proniká skrz do onoho poklidného místa, k němuž je nezbytné upřít pozornost, pakliže se člověk chce dobrat nějakých vodítek. Lidé v Londýně si o něm mysleli, že je bezcitný. Nechápali, že se potřebuje obrnit, aby je ušetřil utrpení, které by jim způsobilo, kdyby se nikdy nedozvěděli, co se stalo jejich drahým blízkým.

„Víc budeme vědět, až provedeme pitvu,“ prohlásil a kývl na svou lékařskou brašnu, „ale takto na první pohled – soudě dle stupně rigor mortis – se domnívám, že mohla zemřít mezi pátou a šestou hodinou ranní. Tento odhad se však může změnit, jakmile budeme mít k dispozici skutečná vědecká fakta.“

Inspektor Byrnes se ještě ve dveřích zastavil, ve tváři nicneříkající výraz. „Vy jste vyšetřovali vraždy Jacka Rozparovače.“ Pronesl to jako konstatování skutečnosti, nikoli jako otázku. Strýc nakrátko zaváhal, načež přikývl. „Jestli je tohle práce toho zvráceného hajzla…“ inspektor zakroutil hlavou. „Taková zpráva nesmí proniknout na veřejnost. Nestojím v tomhle městě o žádnou paniku nebo nepokoje. Už jsem to jednou říkal; řeknu to zas – tohle není Londýn. My to nepodělám jako Scotland Yard. My budeme mít podezřelého – nebo i samotnýho Jacka Rozparovače, sakra – nejdýl do šestatřiceti hodin. Tohle je New York. Tady se se zvrhlíkama, co vražděj lidi, nemažem.“

„Ovšem, inspektore Byrnesi.“

Strýc sklouzl pohledem ke mně. Na události, k nimž došlo tehdy v listopadu, se mě nikdy přímo neptal, ale stejně dobře jako já věděl, že Jack Rozparovač tuhle vraždu mít na svědomí nemůže. Věděli jsme něco, co inspektor Byrnes ani nikdo jiný nevěděl.

Jack Rozparovač, postrach Londýna i celého světa, byl mrtvý.

KAPITOLA ČTVRTÁ

STARÁ ŠEJKSPÍRKA

Hotel East River
Lower East Side, New York
21. ledna 1889

„Popiš místo činu, Audrey Rose.“ Strýc vtiskl Thomasovi do ruky notes. „Vše zaznamenejte a připojte i nákresy. Inspektoři tělo fotografovali, ale já chci mít na papíře každý detail, každou skvrnku.“ Bodal prstem do papíru, co slovo, to větší důraz. „Další davovou hysterii už nedopustíme. Rozumíte?“

„Ano, profesore.“ Thomas se jal činit, k čemu byl vyzván.

Zatáhla jsem ramena dozadu a s oním dobře známým klidem se zadívala na tělo, aniž bych si ženu představovala ještě jako živou. To, co z ní zbylo, znamenalo hádanku. Její lidskou podobu si vybavím později, až teprve po dopadení jejího vraha.

„Oběť je žena; stáří přibližně pětapadesát až šedesát let.“ Rozhlédla jsem se kolem, dávno ne zjitřená ze vší té krve, jež ulpěla téměř na všem jako hrůzný deštík. Na zemi u nohou mi ležel převrácený kbelík. Soudě dle silného odéru chmele a ječmene byl naplněný pivem. Další zběžná obhlídka místnosti upevnila domněnku, že si oběť možná ráda přihnula – alkohol naředil krev, takže se hůře srážela. Což vysvětlovalo, proč jí bylo všude tolik.

„Patrně byla příliš opilá, než aby se útočníkovi bránila.“ Ukázala jsem na převrácený kbelík. Strýc se – navzdory

hrůznosti výjevu před námi – zatvářil spokojeně a vybídl mne, ať ve svém pozorování pokračuji. Sklonila jsem se k tělu, nehledíc na splašený cvrkot svého tepu. Utrpěla tolik zranění, že se již začínal zvedat hnilobný zápach. Dokonce i přesto, že škvírami kolem oken pronikal dovnitř chlad, jsem ten smrad cítila až v krku.

Chvatně jsem spolkla stoupající žluč. Na tenhle štiplavě nasládlý odér se nedalo připravit ani zapomenout. Puch rozkládajícího se lidského masa mě zneklidňoval téměř stejně jako oběti, které jsme pitvali.

„Modřiny okolo krku svědčí o škrcení." Natáhla jsem ruku k plátnu, které zakrývalo obličej, a obrátila se přitom na Thomase. „Máte už tuhle část nakreslenou?"

„Téměř." Sklonil se opět k notesu, všelijak jej natáčel a přibližoval, porovnávaje předlohu s kresbou. Když poupravil drapérii oděvu, zvedl ke mně oči. „Hotovo."

Bez zaváhání jsem jí z obličeje zvedla to, co se nakonec ukázalo jako šaty, a roztáhla jí oční víčka, hledajíc nezvratný důkaz, že smrt přivodilo uškrcení.

„Patrné je petechiální krvácení. Naši oběť někdo uškrtil a pak…" odmlčela jsem se, načež strýček mrtvou obrátil na bok. Pohled mi spočinul na dvou křížových zářezech na jejích hýždích, což mne na okamžik odvedlo od systematického pozorování. Rychle jsem se nadechla. „… a pak jí provedl další hrůzné věci."

„Znamenitě." Strýc se sklonil a prohlédl si tytéž stopy, načež mrtvou zase opatrně obrátil tak, jak jsme ji našli. „Co si myslíš o tom, že měla šaty vykasané přes obličej?"

Zadívala jsem se dolů na tělo – nahé, vyjma hlavy, kterou vrah zakryl krví nasáklými šaty. Kdykoli jsme se strýcem pitvali mrtvé v laboratoři, strýc vždy zakrýval oběti kusem látky. Byly studené jako led a ležely na našem sterilním pitevním stole, přesto si zasloužily úctu. Nedůstojná poloha této ženy

přinášela další výpověď o tom, že ji vrah zamýšlel připravit o veškerou lidskost.

„Třeba se cítil zahanbeně," poznamenala jsem a hleděla na tělo, jako bych byla vrah. Někdy to byl celkem snadný úkol. „Něco na ní mu muselo připomenout někoho jiného. Někoho, na kom mu patrně záleželo." Pokrčila jsem rameny. „Možná mohla dokonce *ona* být tím, na kom jemu nebo jí záleželo."

Strýc si zakroutil knír. Zdálo se, že by nejraději přecházel tam a sem po místnosti, ale byla příliš malá a my tři jsme ji účinně zaplnili. „Ale proč? Proč by si někdo – kdo bez milosti rozpáral tělo jiného člověka – dával tu práci a zakrýval jí oči? Co nám to o něm říká?"

Podívala jsem se na Thomase, ale ten byl zabraný do kreslení a snažil se zachytit vše, jak chtěl strýc, a možná i něco víc. Poklekl, zakresluje věrně každou bodnou ránu tak, aby byl patrný úhel, pod jakým nůž zajel do těla. Připomnělo mi to okamžik, kdy měl téměř zabořený nos do jedné z obětí Jacka Rozparovače. Po zádech mi přeběhl mráz. Ta podobnost mezi oběma případy se mi pranic nezamlouvala.

Opět jsem se zaměřila na výjev před námi, vcítila se do uvažování vraha. Třeba ji chtěl nějak zostudit. „Myslím si, že se nechtěl – nebo nechtěla – dívat oběti do tváře," prohlásila jsem. „Je možné, že o ní nechtěl uvažovat jako o lidské bytosti."

„Velmi dobře," zhodnotil strýc. „Co ještě?"

Pozorně jsem se zadívala na bodné rány, nevšímajíc si příliš krve rozmazané všude po těle. Ten, kdo tohle spáchal, zuřil. Bodných ran zasadil tolik, až to vypadalo, jako by do těla vrážel nůž zas a znovu a znovu a zas. A pokaždé s větší surovostí. Rozlítil se, jestli však byla jeho zuřivost namířená přímo na oběť, nebo zda si ji do ní jen promítal, zůstávalo zatím záhadou. Vrah jí mohl jediným čistým řezem přeříznout

hrdlo. Tuto milosrdnou smrt si však nevybral. Toužil způsobit bolest – těšilo ho to.

„Většinu ran nožem zasadil vrah až po smrti. A to včetně oněch křížových zářezů v jejím… pozadí." Na okamžik jsem zavřela oči. Na mysli mi opět vytanula slečna Mary Jane Kellyová, poslední oběť Jacka Rozparovače. „Naše oběť byla rovněž vykuchána, ačkoli to, které orgány – pokud vůbec nějaké – byly vyňaty, zjistíme až při pitvě. Nicméně vzhledem ke vpadlému podbřišku soudím, že o nějaké přišla."

„Dobře. Přikročme tedy k další části." Strýc si sundal brýle a promnul si kořen nosu. „Čím se tato vražda liší od těch londýnských?"

Šlehla jsem po strýci pohledem. „Nezvažujete doopravdy, že může jít o oběť Jacka Rozparovače, že ne?"

Strýc zvedl oči od mrtvé, jako bych ho vytrhla od zvlášť poutavého čtení, a upřel pohled na mne. Těžko říci, proč jsme se on i já vyhýbali tématu Jacka Rozparovače, když jsme takřka denně probírali věci ohavné a zvrácené až hrůza.

„Co se ti snažím vštěpovat u každého případu, Audrey Rose, co je při naší práci podstatné?"

„Brát v potaz fakta," odpověděla jsem bez rozmýšlení. Soustředila jsem se na to, abych povolila svalové napětí, a shledala jsem, že se má mysl projasňuje. „Odpoutat se od emocí a sledovat indicie, nezakládat hypotézu na předpokladech."

Strýc přikývl. „A sem patří i vyloučení některých možností. Máme tu jedinečnou výsadu, že jsme mohli ohledávat Rozparovačovy oběti. Jsme důvěrně obeznámeni s tím, v jakém stavu ta těla zanechal, jaká zranění utrpěly. Tím pádem nyní můžeme srovnávat, hledat a nacházet podobnosti a odlišnosti, že ano?"

„Ach tak. Už rozumím." Thomas se posadil na paty, poklepávaje perem o notes. „Kdyby tohle byl vědecký experiment, měli bychom vstupní údaje a proměnné."

„Porovnání rozdílů by nám pomohlo vyloučit, že vrahem je Jack Rozparovač," pochopila jsem o něco lépe strýčkovu metodiku.

„Dobře. Oba dva. Nuže tedy" – strýc znovu ukázal na krk – „co by udělal Rozparovač? Co *provedl* s každou ze svých obětí?"

Na krátký okamžik se má duše propadla do oné temné hlubiny, ze které mi dalo takovou práci se dostat. Jen s nechutí jsem myslela na případ Jacka Rozparovače, už jsem však nemohla déle skrývat svůj zármutek ani pomíjet zlo spáchané minulého podzimu. Od jeho první vraždy uplynulo již pět měsíců; přišel čas podívat se pravdě do očí a jít dál.

Thomas se pootočil mým směrem a přejel po mně zkoumavým pohledem. Věděla jsem, že mě nepřeruší ani se nepodělí o svůj názor, pokud ho k tomu nevybídnu. A třebaže mě lákalo nechat ho, ať se s těmi démony vypořádá za mě, byl to můj úkol, má povinnost. Možná že pocházel z rodiny prosáklé krví, ale to i já.

Ruku svěšenou podél těla jsem zaťala v pěst, tou druhou jsem se pevně zapřela o hůl. „Jack Rozparovač své oběti vždy uškrtil a teprve poté jim podřízl hrdlo. Všechny do jedné. Dokonce i slečnu Elizabeth Strideovou."

„Je to tak. Při této vraždě ho vyrušili, přesto jí podřízl hrdlo a až později téhož večera napadl slečnu Catherine Eddowesovou. Naproti tomu tento vrah" – strýc pokynul k oběti ležící před námi – „měl na uskutečnění svých nejtemnějších představ času víc než dost. Pravděpodobně s ní strávil hodiny, takže měl spoustu času na to, ji úplně vypreparovat. Tělo Mary Jane Kellyové vůbec nepřipomínalo tělo lidské. Okolnosti její vraždy se podobají této. Došlo k ní uvnitř. Slečna Kellyová byla prostitutka. Pila. Přesto tento vrah nepoužil nám dobře známý postup, kdy by oběť nejprve podřízl a teprve pak ji surově rozporcoval. Ano, i tato oběť možná přišla o některé

orgány, ne však týmž pečlivým způsobem, jako tomu bylo u našich předešlých případů v Londýně. A teď mi povězte, co ještě neodpovídá Jacku Rozparovači?“

V duchu jsem převracela podrobnosti Rozparovačova případu. Každé místo činu se mi vrylo do paměti – nemusela jsem se pro ně nořit příliš hluboko. Vlastně jsem pochybovala, že na ty zločiny kdy zapomenu. Sklopila jsem oči k oběti. Modřiny na jejím krku se lišily. Na rozdíl od souvislých pruhů vtlačených Rozparovačovými dlouhými prsty do masa měly tyhle jakési rýhování. Všimla jsem si, že na podlaze leží potrhané punčochy.

„Oběť byla – soudě dle stop na krku – uškrcena vlastními punčochami. Rozparovač škrtil rukama.“ Strýci se opět objevila ve tváři hrdost. Jeho uznání mě sice těšilo, v dané chvíli však působilo poněkud divně. Nebyla jsem si jistá, zda stojím o to, vynikat právě ve čtení z mrtvol, ale existují i horší přednosti. „Nůž,“ kývla jsem směrem na něj, „to je další rozdíl. Jack Rozparovač na místě činu nikdy žádnou zbraň nenechal.“

„Výtečně.“ Strýc se zhluboka nadechl. „A jaký ještě zásadní rozdíl tu máme?“

Thomas se zvedl na nohy a zastrčil notes do kapsy saka. „Tahle oběť je alespoň o deset let starší než každá z Rozparovačových obětí.“

Přestala jsem poslouchat strýcovy a Thomasovy teorie. Trochu moc připomínaly předpovědi počasí. Z hloubi paměti se mi ozývala vzpomínka. Byla matná, jako když se díváte na něco přes hustou mlhu. Už už jsem rozeznávala její obrysy…

„Ta nevyřešená vražda z *Etrurie*,“ vyhrkla jsem, když se mi konečně vybavila. „Ta se téhle v základu podobala.“

Ve skutečnosti, jestli jsem si pamatovala správně, jsme se s Thomasem báli, že jsme do Ameriky přivezli Rozparovačem inspirovaného vraha. Hovor mezi strýcem a Thomasem okamžitě ustal. Oba muži nad tou spojitostí údivem pomalu